

Vedkommende er ulige lettere at opgive Formuen end Indtægterne, og der er under de Debatter, der have været førte i det sidste halve Aar om Skatteansættelser, fra sagkyndig Side atter og atter kommet Røster frem, der tyde paa, at man gaar ud fra, at der særlig i København og Byerne skjuler sig ikke ubetydelige Formuer, som unddrage sig Skatteansættelse. Det synes mig derfor mærkeligt, at det ærede Flertal helt vil fjerne det Pres, Lovforslaget indeholder, for at faa Selvangivelse af Formuen, samtidig med at det skærper Presset for at faa Selvangivelse af Indkomsten frem. Jeg tror i det hele, at man ikke skal vurdere det Udbytte, som forbedrede Ligningsregler kunne skaffe, alt for højt. Jeg tror ikke, der vil blive Tale om Millioner ad den Vej, saa skulde Bestemmelserne i hvert Fald være saa rigoristiske, at der ikke kunde være Tale om, at der var nogen, der vilde have saadanne Bestemmelser. Hvis man f. Eks. slog fast i Loven, at enhver Skatteyder skulde opgive, ikke blot sin Indtægt, men ogsaa sin Formue, og ikke blot opgive den under Eds Tilbud, men ligefrem aflægge Ed paa, at Opgivelsen var rigtig, saa fik vi vist betydelig større Udbytte af disse Skatter, end vi have faaet hidtil og kunne vente at faa i Fremtiden. Men saadanne drakoniske Bestemmelser er der jo ingen, der tænker paa at ville have indført; det vilde jo føre til forfærdelig uheldige Tilstande. Derfor, selv om man ellers skærper Ligningsreglerne noget og faar Ligningsmyndigheder, som man tror have bedre Greb paa og Evne til at tage fat, tror jeg ikke, det giver noget større Udbytte. Men det er min Opfattelse, at kunne vi faa Formueansættelserne rigtig frem, ville vi ad den Vej faa det største Merudbytte frem, betydeligt større end ved forandrede Ligningsregler for Indkomsten, og det vil jo ikke blot have Betydning for Udbyttet af Formueskatten, men indirekte ogsaa for Udbyttet af Indkomstskatten. Som sagt, efter al den Tale, der har været om, at den ene Del af Landets Skatteydere svarer for lidt i Formueskat og den anden Del for lidt i Indkomstkat, synes det mig aldeles nødvendigt at stille Fordringerne ens til Selvangivelse af Formue og af Indtægt. Gøre vi ikke det, tror jeg, der i store Kredse af Landet vil blive tilbage en Mistanke om, at man ikke har været fuldstændig neutral overfor samtlige Skatteydere, men at Loven har faaet en Hældning til den ene eller den anden Side, og det vil være i højeste Grad beklageligt.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang paa mine Partifællers Vegne fraraade samtlige de stillede Ændringsforslag og tilraade at holde paa Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er forelagt.

Falbe-Hansen: Af de Ændringsforslag, der ere stillede fra konservativ Side, og som bleve nævnte af den ærede Ordfører (Bramsen), kan jeg slutte mig til adskillige. Navnlig kan jeg fuldstændig slutte mig til det ærede Medlems Udtalelser angaaende Forsikringsvæsenet. Men samtidig med disse Ændringer om Enkeltheder stilles der jo Forslag om en principiel Ændring, nemlig helt at lade Forøgelsen af Formue- og Indkomstskatten bortfalde. Dette tør berette mig til at gøre nogle almindelige og principielle Bemærkninger om Formue- og Indkomstskatten og dens Stilling i vort Skattesystem.

Det er jo ganske rigtigt, at de indirekte Skatter ere behageligere end de direkte — navnlig selvfølgelig Øl- og Brændevinsskatten, naar man ikke drikker hverken Øl eller Brændevin —, og det er ubehageligt for de mere velstaaende at skulle betale en betydelig forøget Indkomstkat. Men det er ikke Behagelighedshensyn, der ere det afgørende, men Retfærdighedshensyn, og der er det en gammel, fastslaaet Grundsætning, at de indirekte Skatter hvile haardest paa de brede Lag; for at faa Retfærdighed i Skattesystemet maa der være et Tillæg, og dette kan under Forhold som de nuværende bedst og egentlig kun gives i Form af en Indkomstkat. Nu indvendes der herimod: Ja, men der lægges for meget paa de direkte Skatter, det er abnormt, det, der lægges paa dem. Selvfølgelig kan der ikke gives noget objektivt Bevis for, hvad der er det rette Forhold mellem direkte og indirekte Skatter; men der kan dog gives nogle Antydninger. Den ærede Ordfører anførte ogsaa forskellige Ting. Navnlig henviste han til Udlandet og sagde, at Danmark var det Land, der havde de højeste direkte Skatter i Europa, de højeste i Forhold til de samlede Skatteindtægter: 25 pCt. af disse ville blive her i Landet direkte Skat og altsaa 75 pCt. indirekte Skatter. Nu skal jeg indrømme, at den ærede Ordfører havde nogen Anledning til at anføre dette Tal, og hans Beregninger ere jo sikkert ogsaa i og for sig rigtige. Men det Grundlag, han anfører sine Tal paa, var af en Fejltagelse kommet til at omfatte ganske særlige Lande, nemlig kun de Lande, hvor de direkte Skatter ere paafaldende lave, og ikke andre, Naar